

Duyên Nợ

Hai Hùng SG

Vừa bước chân vô nhà ông Chiêu đã cất tiếng gọi:

- Bà nó ơi! Tui dìa rồi nè, bà cơm nước gì chưa, mèn ơi trời chiều rồi sao bà không mở đèn đuốc cho sáng nhà sáng cửa, để tối thui vậy bộ bà hổng sợ Ma hả?

Nghe ông chồng mình nói cái giọng cà rớn bà Chiêu cũng cà rớn theo luôn:

- Ối ma cò gì ông ơi, tui là Chần tinh nè, con Ma nào dám léo hánh vô đây, trời còn sáng mà ông, mình phải tiết kiệm chứ, tiền điện tăng hoài không tiết kiệm tiền đâu mà trả.

Ông Chiêu ghẹo vợ:

- À bà nói tui mới nhớ, bà tự nhận là Chần tinh đó nghe, hèn chi hồi đó sắp nhỏ ở nhà tui nó hay nói với nhau má dữ như Chần nên đứa nào cũng ớn.

Bà Chiêu trả đũa:

- Phải à, tui mà không dữ thì liệu tui nó có nên nhà nên cửa như bây giờ hay không?

Ông Chiêu hạ giọng nói vuốt ve:

- Nói chơi với bà thôi, chứ mấy đứa nhỏ đứa nào nó cũng thương bà nhiều hơn tui, bà hay rầy rà tui nhỏ cái này cái kia, tuy tui nó có hơi bực mình về cái tật nói nhiều của bà, nhưng nhờ vậy mà tui nó thấm nghe bà.

- Cha chả, hôm nay ông còn "Cà nanh" với tui nữa hả, tui hỏi ông không nói nhiều sao được, thấy con không đúng thì phải sửa chứ ông, chứ để lúc tui nó lớn chòng ngồng rồi sao mà dạy, giống như cây tre vậy đó, khi tre còn non ông uốn éo nó (mần) sao cũng được, khi tre già rồi coi như thua, thì cũng giống như ông bây giờ vậy đó.

Nói xong câu trên bà Chiêu cất tiếng cười khanh khách như để chọc tức ông chồng mình, tuy không giận bà vợ mình nhưng ông Chiêu buộc miệng trách nhẹ:

- Cái bà này, cũng ráng móc tui (dồ) cho được hà..

Ông Chiêu lúi húi phụ vợ dọn cơm lên, ngồi vào bàn ăn ông xới cho bà một chén cơm đầy, tiện tay ông gấp một ít thức ăn vô chén rồi đưa cho bà, đón lấy chén cơm bà Chiêu vui ra mặt, bà liền ghẹo ông:

- Cha chả, lịch Tây nay nhiều rồi ông, tới rằm chưa (dậy)? Sao tự nhiên hôm nay ông "Ga lăng" với tui quá chừng hà.

- Bà này ngộ chưa, âm lịch mới có rằm, lịch tây (mần) gì có mà bà hỏi cắc cớ quá (dậy), ý bà là sao?

- Ông hổng nghe trong dân gian thiên hạ hay nói sao, chuyện gì mà khó quá hoặc không thể nào xảy ra thì họ thường nói:

- Cái vụ này đến rằm Tây chắc có liền. hôm nay ông chăm sóc tui kỹ quá làm tui tưởng tới rằm Tây rồi đó chứ.

Nghe bà Chiêu giải thích ông Chiêu bật cười hô hố, ông nói:

- Bà này, cái chuyện nào bà cũng nghĩ ra được hết á, tui sợ bà luôn rồi đó đa.

Cơm nước xong thì trời cũng sập tối, ông bà Chiêu đem ghế bố ra hàng ba trước nhà ngồi hóng mát, hai ông bà nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời, bỗng dưng ông Chiêu giật thót mình khi nghe vợ ông hỏi:

- Con Huyền lâu nay nó ra sao ông há, nhớ lại vụ con nhỏ đó tui cũng mắc cười gần chết, dạo này nó còn tới lui với ông nữa không?

Ông Chiêu giật mình cũng phải, bởi vì trước đây vì cô gái này mà bà đã làm cho ông một trận quá mạng, bởi bà nghe người quen méc lại, họ nghi ngờ ông có tình ý với cô Huyền, mặc dù chưa biết ắt giáp gì trong câu chuyện này rồi cộng thêm tính ghen tuông nữa nên bà đến quán nhậu của Huyền buồn bán để làm cho ra lẽ.

Nhớ thoáng qua một chút rồi bao nhiêu hình ảnh ngày nào nó lại hiện về trong tâm trí ông Chiêu, nó như cuốn phim chiếu chậm ngồn ngộn hiện ra trong miền ký ức.

Huyền là một cô gái khá xinh đẹp, không biết cô ta từ đâu đến tá túc trong làng này, cô nàng mở quán nhậu bình dân nhằm có đồng ra đồng vào để nuôi mẹ già và thằng con nhỏ, người ta thường nói "Hồng nhan bạc phận" quả không sai chút nào với Huyền bởi ông chồng của Huyền chạy theo tiếng gọi của con tim, ông bỏ mẹ con nàng trong buổi chiều Đông năm nào.

Quán mới mở mặc dù cô nàng chẳng cần quảng cáo, vậy mà trong ngày khai trương mấy đấng mày râu ở đầu trên xóm dưới trong làng xúm lại ủng hộ rất đông.

Đang ngồi bệt dưới đất vót nan tre để đan mấy cái thúng, ông Chiêu đang mải mê làm việc thì nghe tiếng bà Chiêu vợ ông nói:

- Chèn mẹt ơ! Chỗ này nắng thấy mờ luôn sao ông không dời vô gốc Mận ngồi cho nó mát, thôi đứng dậy đi tui dời phụ cho ông ơ.

Ông Chiêu chưa kịp phản ứng, bà Chiêu khom lưng đưa hai tay xốc nách kéo ông Chiêu đứng lên, lúc này ông Chín Cà người bạn chí cốt của ông Chiêu cũng vừa có mặt, thấy cảnh tượng hai ông bà Chiêu như vậy ông Chín Cà cắc cớ nói:

- Chị Chiêu à! Thôi từ từ đi, còn sớm mà hai người ôm "sà nẹo" như vậy làm tui nhớ (dợ) tui muốn chết luôn (dậy) đó.

Bà Chiêu nghe Chín Cà chọc ghẹo hai vợ chồng mình, bà trả đũa liền một khi:

- Chị Chín "Đi xa" mấy năm rồi, ai biểu anh không chịu thêm bước nữa đi, tui thấy chị "Tám cô đơn" bả "chịu đèn" anh lắm mà anh cứ cà lờ phất phơ hoài, phải chi anh ráp (dô) bả thì nay lấy gì mà nhớ (dợ).

Nghe bà Chiêu xỏ ngọt mình, ông Chín Cà "quê cơ" bèn chống chế:

- Tội nghiệp tui lắm chị, thân tui một mình còn chưa xong. Tui mà ráp (dô) (dới) bà Tám chắc "Cạp đất mà ăn" quá.

Bà Chiêu làm tới:

- Ối anh không thích chị Tám anh mới nói (dậy) chứ, tui thấy chị ta cũng còn mướt lắm nghe, anh (chậm lục) là ông Năm Nghè nhào vô đừng có hối tiếc nghe.

Nghe bà Chiêu chơi màn khích tướng mình, Chín Cà bèn "phản pháo":

- Trời chị Chiêu nói sao (dậy), cha nội Năm Nghè sức mảy mà rớ được bà Tám, coi bà cô đơn chứ bà nhìn cao lắm nghe chị, cỡ Năm Nghè có có vàng Ký bà cũng hồng thêm ửng nữa chứ ở đó mà rớ nọ kia.

Bà Chiêu cũng không vừa:

- Sao anh Chín giỏi (dậy), anh có chủ quan lắm hông, chị Tám nghĩ gì anh biết ráo nạo hết (dậy).

Không muốn dây dưa bởi chuyện của bà Tám Cô đơn, Chín Cà đổi đề tài quay sang ông Chiêu giả vờ hỏi chuyện, nhưng kỳ thực ông muốn rủ rê bạn già ra quán cô Huyền lai rai vài sợi, bởi ông Chín Cà đã lỡ mang tâm trạng "Hồn đã sa vào đôi mắt em", với Chín Cà cô Huyền "gái một con trong mồn con mắt" đã hợp hồn ông trong lần ông vào quán cô để nhậu cách đây mấy tháng, hôm ấy Chín Cà có nhận xét hình như cô Huyền này có cảm tình chút đỉnh với mình trong lần đầu tiên chạm mặt, không phải vô cớ mà Chín Cà có cái nhận xét như vậy đâu, vì trong suốt buổi nhậu ở quán ông để ý cô Huyền ưu ái cho ông những chuyện nhỏ nhặt như cái chén ăn trong bàn ai cũng xài chén Đá, tự dưng chỉ có mình ên Chín Cà là được cái chén kiểu thật đẹp, ban đầu Chín Cà cũng chẳng để ý đâu, chừng vô "vài ba sợi" khi bắt đầu đầu óc lâng lâng thì Chín Cà mới nhận ra khác biệt này, mà nếu chỉ có bao nhiêu thôi thì chưa đủ yếu tố cho Chín Cà quan tâm, thường thì trong quán có mấy cậu thanh niên phụ bưng thức ăn và bỏ thêm đá vào ly bia cho khách khi cục nước đá trong ly tan dần, riêng Chín Cà thì được cô Chủ quán tận tay o bế từ cục nước đá, cái khăn lạnh để lau mặt mũi tay chân khi ngồi nhậu, mỗi nhậu được bạn bè kêu còn lủ khủ trên bàn vậy mà cô Huyền ưu ái đem riêng ra tặng cho Chín Cà bịch đậu phộng da cá giòn rụm với cái cười thật tươi và lời nói ngọt như mía lùi:

- Anh Chín nè, Huyền tặng Chín gói đậu này nhậu ngon "bá cháy bù chét" luôn đó.

Ông Chín Cà mê mê trong lòng, ông ta đáp lời với chút e dè:

- Chèn ơi! Mới dò nhậu bữa đầu mà cô Huyền "Tình thương mến thương" kiểu này chắc tui phải (dìa) bán bầy Vịt lấy tiền để "đóng đô" ở quán cô luôn quá.

Huyền cười bẽn lễn và đáp lời:

- Chi mà phải bán Gà Vịt cho mắc công (dậy) anh Chín, muốn "đóng đô" thì cứ đóng, có gì em cho "gô sữ" ý lộn em cho ghi sổ, bán chắc chi cho mắc công.

Mấy ông bạn ngồi chung bàn nghe hai người đối đáp như vậy liền đốc vô:

- Cha chả, cô chủ tốt với Chín Cà dữ (dậy) ta, hai người này chắc duyên nợ tiền kiếp hay sao á, hôm qua thằng Sáu Tâm con ông Chín Phàn nhậu xong thiếu có vài chục còn không được, (dậy) mà Chín Cà có diễm phúc này sướng hơn Tiên còn gì.

Sau câu nói của ông nọ cả bàn cười vang lên làm sao động cả một góc trời....

Ý định muốn rủ ông Chiêu đi nhậu cùng mình, nhằm để ông Chiêu làm bức bình phong cho Chín Cà tránh tiếng mình bị "tiếng sét" của cô Huyền tạo ra. Ngắc một nỗi bà Chiêu cứ đeo riết chồng mình khiến Chín Cà chưa biết cách nào để nói với ông Chiêu ý định của mình, thời may ông Chiêu lên tiếng:

- Má nó (dô) lấy cái bình tích trà (dới) hai cái Ly tui uống (dới) anh Chín uống trà nói chuyện chơi nha bà, bà Chiêu lật đật lui vào trong nhà nhường lại "Trận địa" cho hai ông già mặc sức tung hoành, thấy bà Chiêu vừa khuất sau cánh cửa, ông Chín Cà nhanh nhẩu nói:

- Thôi dẹp ba cái thúng của ông lại đi, (dô) nhà thay đồ theo tui ra quán cô Hai Huyền lai rai chơi, hôm nay tui bao trọn gói ông không tốn các bạc nào hết.

Nghe bạn già đang nổi hứng rủ rê mình đi nhậu, ông Chiêu "đế" vô liền:

- Cha ngon vậy ta, hôm nay anh quơ ở đâu mà có "Đạn dược" để "chiến đấu" với quán của Hai Huyền (dậy), ông đừng nói xúc lúa giống đem bán lấy tiền nhậu nhe.

Dường như hơi tự ái với câu nói chơi của ông Chiêu, Chín Cà "Sừng cồ" lên:

- Anh Chiêu này, tui thủ một mớ vốn lâu rồi, lâu lâu đãi anh một bữa có ăn thua gì, lúa giống sao dám rớ (dô) anh, ăn vô cái lúa giống đó thì hết nói luôn á.

Ông Chiêu vuốt giận:

- Biết rồi anh Chín ơi, giỡn anh chút chơi chứ ai mà làm (dậy) há anh Chín, anh chờ chút tui (dô) nói bả một tiếng, tui cũng lặn lưng một ít tiền cho chắc.

Bà Chiêu đang lui cui pha bình trà, vừa định đem ra sân thì thấy ông chồng vô tới quơ bộ (pyjama) mặc vô, bà ngạc nhiên hỏi:

- Uống trà thôi mắc gì hôm nay ông trịnh trọng dữ (dậy).

Ông Chiêu thông thả đáp:

- Anh Chín rủ tui ra quán uống chút rượu nói chuyện mần ăn chút bà ơi, bà cứ ăn cơm đi chừng nào xong tui dĩa ăn sau bà khỏi chờ.

Nói xong ông Chiêu hôn nhẹ trên má tóc bà Chiêm khiến bà sửng sờ:

- Cái ông quý này, hôm nay ai nhập ông hả, tự nhiên hôn tóc người ta hà.

Nói là nói vậy thôi, chứ bà Chiêu cũng lấy làm ấm lòng sau cái hôn nhẹ nhàng ấy, vì lâu lắm rồi hai ông bà cũng chẳng còn ân ái nhau như hồi còn son trẻ, đang đề mê với cảm giác mới lạ kia bỗng bà Chiêu có một thoáng nghi ngại trong lòng, vì bà thường nghe mấy bà trong xóm buôn chuyện với nhau:

- Mấy bà coi chừng mấy ông nha, khi họ bắt đầu làm chuyện mờ ám gì thì hay làm bộ chịu đựng chị em mình lắm đó.

Bà Chiêu bị nhiễm cái ý này trong đầu lâu rồi, nay với thái độ chồng mình như vậy thì sự nghi ngờ về ông chồng của mình được mạnh nha từ đó.

Sáng hôm ấy quán cô Huyền chưa có khách, thêm bàn của ông Chiêu và Chín Cà thì vốn vẹn có hai bàn khách, hai ông lựa cái bàn sát với quầy tính tiền để ngồi, ngồi ở vị trí này thì khỏi phải chạm mặt với khách mới tới, hơn nữa nó lại gần gũi với cô chủ quán hơn, tha hồ cho Chín Cà buông lời " Trêu hoa ghẹo Nguyệt", tội nghiệp ông Chiêu "Được" nhậu bắt đầu dĩ nên trong bụng không vui, một là ông không hoàn thành mấy cái thùng cho ông Mười Nghĩa lấy đem bỏ mồi ngoài chợ quận, hai là ông mới vừa hết bệnh sau khi uống cả bùm thuốc của thầy Hai thuốc nam gần nhà bán cho, ông Hai dặn phải kiêng cử rượu ít lâu, vậy mà chưa đầy một ngày ông Chiêu đã không nghe lời thầy Hai thuốc nam rồi, do đó bị mồi nhậu như vậy thì đâu có sướng ích gì, thay vì từ chối ông Chín Cà cũng được nhưng ông biết Chín Cà đang rất cần mình bắt một nhíp cầu để dọn đường cho cô Huyền và Chín Cà tính chuyện lâu dài sau này này.

Sau khi dọn xong bàn nhậu cho hai ông khách, cô Huyền ngồi chung bàn với Chín Cà và ông Chiêu, cô cũng một ly bia rồi cụng ly côm cốp với hai ông Khách như thể họ là tri kỷ của nhau tự kiếp nào.

Sau mấy vòng cụng ly, cả ba cũng bắt đầu thấm hơi men, cô Huyền bạo dạn hẳn lên, nói cười huyền thuyên, cô cạ vai bá cổ hai ông khách rất tự nhiên, Chín Cà thì khỏi phải nói, ông ta đề mê như đang phê "Thuốc lá thuốc lào", tội nghiệp nhất là ông Chiêu khi cô Huyền bá cổ ông để to nhỏ điều gì khiến ông run bần bật, ông run bởi vì ông sợ có ai bắt gặp cảnh này thì ông sẽ ăn nói làm sao khi tới tai bà vợ ở nhà, mấy lần ông định gỡ tay cô Huyền ra, nhưng cô ta gạt mạnh đi, cô còn nói:

- Anh Chiêu sợ gì, mình anh em trong sáng như trăng rằm có gì mà anh phải ngại.

Nghe vậy ông đành xuôi tay thí cho con "ma men" trong cô Huyền mặc tình xúi cô múa may liên tục.

Đang bù khú với nhau, ba người bị tác động của rượu khiến họ càng hưng phấn, ông Chiêu cũng chẳng còn câu nệ "Nam nữ thọ thọ bất thân", lúc này ông cũng bá vai người đẹp để ngâm thơ rôm rả, câu chuyện ăn nhậu này thật ra chưa đến hồi kết thúc nếu như.....

Bà Chiêu cùng bà Tám Cô đơn từ phía ngoài chạy nhanh đến cái bàn nhậu của ông Chiêu và hai người "bạn" nhậu, thấy chồng đang say sưa hò hát, đã vậy còn bá vai độ cổ khiến bà Chiêu mất bình tĩnh bà lên tiếng gay gắt:

- Ông Chiêu kia, ông nói Chín Cà rủ rê bàn chuyện mần ăn là là như (dậy) đó hả?.

Ông Chiêu và Chín Cà mặt mày tái mét, riêng cô chủ quán thì "Bình chân như vại" cô thản nhiên bưng ly bia lên nốc cạn.

Thấy cô gái có thái độ coi thường mình, nổi máu nóng lên bà Chiêu "Xực" cô Huyền ngay:

- Cô kia, tui nói cho cô biết nha, buôn bán không lo buôn bán, rù quên mấy ông ham của lạ này cô không xấu hổ hả.

Cô Huyền sẵn có hơi men nên máu nóng còn dữ không kém máu hoạn thư đang sục sôi trong lòng bà Chiêu, Huyền nhà ta "Đốp" lại bà Chiêu liền:

- Bà Chị ơi! Tui buôn bán đàng hoàng lấy gì xấu hổ, mà xấu hổ đồng nghĩa với xấu cộp phải không bà.

Nghe cô gái trả treo với mình, bà Chiêu định cự nự tiếp thì Chín Cà đứng lên kéo tay bà Chiêu với bà Tám Cô đơn cùng ngồi xuống, rồi Chín Cà mới chậm rãi nói:

- Dạ thưa chị Chiêu và chị Tám đây, mấy chị đừng có hiểu lầm, cô Huyền đây là người đàng hoàng không phải dân "Ba đá" gì đâu, chẳng qua cô ta quý hai anh em tui tui nên ngồi đối ẩm cho (dui) chứ nào phải rù quên gì hai đứa tui đâu.

Lúc này ông Chiêu lên tiếng:

- Anh Chín nói chí Phải đó bà, tui già "Cúp bình thiếc" rồi, tiền bạc thì chẳng có nhiều nhõm gì thì cô Huyền rù quên làm gì, còn Chín Cà có bị rù quên hay không thì tui hông biết đa.

Chín Cà nghe ông Chiêu "Thấu cáy" mình bèn lên tiếng:

- Chèn ơi! Tui ai mà rù quên cho được chị Chiêu ơi! Thôi thì hôm nay đông đủ hết sẵn có cô Tám ở đây tui công bố luôn, tui có lòng thương cô Huyền rồi, nên tui xin lỗi cô Tám nha, thật tình bấy lâu nay tui biết cô Tám mển tui lắm, nhiều khi nằm đêm tui suy nghĩ muốn đáp lại tấm lòng của cô Tám lắm, mà ác một cái con tim tui nó chẳng chịu nghe theo, thôi mình là bạn bè nhau cũng (dui) mà Tám. Còn anh Chiêu theo tui ra đây để tui có cơ gặp cô Huyền thôi, tui đi một mình tui mắc cỡ lắm.

Bà Tám Cô đơn bấy lâu nay ước mong sẽ có một ngày Chín Cà hiểu được mình, nào dè hôm ấy nghe Chín Cà "phun" ra chuyện "Thâm cung bí sử" của ông ta khiến bà buồn rười rượi.

Bà Chiêu đã hiểu mọi chuyện, với một chút ngượng ngùng bà e dè nói với cô Huyền:

- Cô Huyền ơi! Tui "sơn sắc" quá đi, tui mong cô bỏ qua cho nha, còn chị Tám nữa thôi anh Chín Cà ảnh cũng nói rõ lòng dạ của anh rồi, chị cũng đừng buồn, người tốt như chị chắc ông trời cũng không để chị cio đơn mãi đâu.

Nãy giờ sau khi cự nự với bà Chiêu, Huyền cũng không muốn làm lớn chuyện, hơn nữa bà Chiêu cũng lên tiếng xin lỗi mình rồi, thôi thì "chín bỏ làm mười" Huyền lên tiếng:

- Dạ mọi sự hiểu lầm hết, mọi người hãy vui lên đi, để em dọn cái bàn mới em đãi mọi người một bữa cho (dui), hôm nay đóng cửa quán một bữa, không say không dĩa nha. Còn chị Tám nè, em sẽ giới thiệu chị ông anh của em cho chị. Ảnh còn độc thân chắc sẽ hợp với chị, mà ưng ổng chị sẽ trả được mỗi hận tình, ông Chín Cà sau này ổng sẽ kêu chị Tám là chị một cách đàng hoàng, ai biểu phụ tình chị cho đáng tội ổng.

Mọi người say "Ngất ngư con tàu đi" sau buổi tiệc giã hòa hôm đó...

Thấy mình hỏi chồng mà không nghe ông Chiêu trả lời, bà Chiêu nhắc lại:

- Ông Chiêu, nãy giờ hờn vía ông đi đâu mà tui hỏi ông không trả lời.

Choàng tỉnh sau khi xem lại cuốn phim vừa quay lại, ông Chiêu nói:

- Tui bận bù đầu đầu có ở không đâu mà la cà ngoài quán bà ơi! Mà cũng ngộ cha nội Chín Cà với cô Huyền tới đâu rồi không biết nữa.

Vừa dứt lời bỗng đâu ông bà Chiêu nghe tiếng Chín Cà réo ngoài cổng, khi vào nhà chưa kịp yên vị Chín Cà móc vội cái Thiệp hồng báo tin, Chín Cà nói:

- Mời hai anh chị đến chung (dui) (dối) hai đứa tui ghen, cũng nhờ anh Chị nên hai đứa tui quyết định ký vô tờ giấy hứa với mọi người, hai đứa tui "sẽ hành hạ nhau suốt đời" ý nói lộn: "bên nhau suốt đời".

Cả ba người cùng bật cười, bắt chợt cơn gió xuân thổi nhẹ vào nhà mang theo không khí mát mẻ của mùa xuân đang về trên quê mẹ.

Viết xong 29.12.2017 (18g31)